

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5C/327/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815208626
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubov Vargová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2016:8815208626.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Ľubov Vargovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., AK Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 36 613 843, proti žalovanej: Z. D., S.. XX.XX.XXXX, M. H. XXXX/X, A., zastúpená JUDr. Igorom Šafránkom, advokátom, ul. Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 2.343,76 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd žalobu zamieťa.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej trovy právneho zastúpenia vo výške 332,90 €, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Právny predchodca žalobcu sa žalobou podanou na súde dňa 28.08.2015 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.343,76 €, úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 2.343,76 € od 16.07.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 09.03.2009 uzatvorená zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., na základe ktorej žalobca sa zaviazal poskytnúť žalovanej kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. 31560596. Žalovanej bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80% a schváleným úverovým rámcom 900 €, ktorý mala splácať vo výške 30 € mesačne. Žalovaná si neplnila povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy a to ani po viacerých pokusoch žalobcu. Konečný dlh žalovanej predstavuje sumu 2.343,76 €. Žalovaná si nespĺnila povinnosť uhradiť peňažný záväzok v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 30.06.2015, t. j. v lehote splatnosti do dňa 15.07.2015, preto si žalobca uplatňuje úrok z omeškania odo dňa 16.07.2015 v zákonnej výške podľa § 517 OZ a nariadenia vlády.

Žalovaná k žalobe podala písomné vyjadrenie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v ktorom uviedla, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. OZ. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3MCdo 12/2004 z 21.04.2015, z ktorého citovala ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Ďalej poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19.6.2013. Keďže žalobca nie je subjektom, ktorý predmetný úver poskytol, postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a nasl. OZ riadiť aj § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Domnieva sa, že postupca neadresoval písomnú výzvu žalovanej o jej omeškaní, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) a citoval predmetné ustanovenie s tým, že na základe neho vyslovuje názor, že postupca nebol oprávnený postúpiť pohľadávku žalovanej. Ďalej poukázal na právnu skutočnosť, ktorá vyplýva z uvedeného ustanovenia, že postupca je oprávnený postúpiť svoju pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe, ktorá nie je bankou aj bez výslovného

súhlasu žalovaných za predpokladu, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Ďalej uviedla, že vznáša námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Na žalobcu nemohol byť zo strany postupcu postúpený tzv. živý úver, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách potrebné bankové povolenie. Predmetom postúpenia medzi bankou a nebankovou inštitúciou môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená podmienka, že banka písomne vyzve klienta na splnenie svojho peňažného záväzku, s ktorým bol nepretržite v omeškaní 90 dní. Na záver poukázal na právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov SR ako KS Prešov, sp. zn. 4Co/145/2014 z 11.03.2015, 19Co/177/2014 z 24.02.2015, KS v Bratislave, sp. zn. 6co/203/2015 z 19.5.2015 a iné. Ďalej uviedla, že nakoľko ide o spotrebiteľský úver, úverová zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a to: konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ročnú úrokovú sadzbu, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa ZoSÚ sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje vyššie uvedené náležitosti. Žalovaná ďalej uviedla, že celkovo vyčerpala 1230,61 € a zaplatila 1110 €, preto podľa jej názoru, má žalobca nárok len na sumu 120,61 €, čo predstavuje rozdiel medzi celkovo vyčerpanou sumou a sumou, ktorú už zaplatila. Zároveň vzniesla námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a navrhla žalobcu v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, vylúchom žalovanej a na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

Žalovaná pred súdom uviedla, že poštou dostala domov ponuku na kreditnú kartu, ktorú stačilo iba podpísať a poslať späť. Na karte mala 900 €, tieto vyčerpala, avšak žalobcovi uhradila na splátkach 1100 €.

Žalovaná s právnym predchodcom žalobcu Všeobecná úverová banka, a. s. (VÚB, a.s.) uzatvorili dňa 09.03.2009 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej kreditnú kartu s úverovým rámcom 900 € a ročnou úrokovou sadzbou 22,80% a mesačnej splátke 30 €.

Dňa 06.03.2009 požiadala žalovaná VÚB, a.s. o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro. Uvedený deň banka schválila úverový rámec vo výške 900 € a štandardnú mesačnú splátku 30 €.

Z výpisu z pôžičkovej karty Quatro zo dňa 24.07.2015 vyplýva, že úroková sadzba bola 22,80% ročne, sankčná úroková sadzba 5,05% ročne a štandardná splátka 30 €, úverový rámec 900 €, stav ku 30.06.2015 -2343,76 €, splatnosť 15.07.2015.

Z predloženého prehľadu histórie transakcií na bežnom účte za obdobie od 09.03.2009 do 30.06.2015 vyplýva, že dňa 25.05.2012 a 25.06.2012 bol žalovanej vyrubný poplatok ako náklady vymáhania do vyhl. okamžitej splatnosti v sume po 24,90 € mesačne a dňa 25.08.2012 v sume 33,19 €. Dňa 21.02.2013 bola žalovanej účtovaná suma 33,19 € za postúpenie pohľadávky na vymáhanie. Odo dňa 31.08.2012 jej boli účtované iba štandardné úroky a sankčné úroky. Dňa 23.04.2012 žalovaná uskutočnila posledný výber z predmetného účtu.

Súd uznesením zo dňa 17.02.2016 č.k. XG.-XX pripustil, aby do konania namiesto žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO 31 320 155 vstúpil ako nový žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803.

Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím

účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 4 ods. 1 cit. Zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa ods. 2 § 4 cit. zák., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>>, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>> a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>>,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20090101.html>>.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická

osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzatreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzatreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

V zmysle § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Ako vyplýva z § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Nepochybne zmluva uzatretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

V zmysle článku 3 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola

navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmá aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalým podmienkam: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

Pohľadávka z predmetného zmluvného vzťahu medzi účastníkmi tohto konania bola postúpená zmluvou o postúpení na žalobcu, čo preukazuje Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 01.10.2015, ktoré postúpenie bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, súd je toho názoru, že je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní.

Súd zo svojej činnosti pozná stanovisko Národnej banky Slovenska, ktoré zaujala už v obdobných veciach, podľa ktorého čo sa týka správy úverov, pojem správa úveru nie je právne definovaným

pojmom; za správu sa považuje činnosť, ktorej obsahom je starostlivosť o úver a to tak v etape jeho poskytovania ako aj v etape jeho splácania, vrátane správy pohľadávok z úveru. Obsah a rozsah správy úveru závisí od zložitosti úverového produktu, napr. dohodnutého spôsobu čerpania a splácania a v neposlednom rade sa správa úveru dotýka aj samotného účtovného a technického spracovania a evidencie úveru a prípadnej komunikácie s klientom. V zásade platí, že veriteľ vykonáva správu úveru sám, nie je však vylúčené, aby jednorazové alebo opakované činnosti týkajúce sa správy úveru či ako celku alebo jej časti zveril osobitnou zmluvou inej osobe a to podniku pomocných bankových služieb v zmysle § 25 ods. 7 zákona o bankách alebo inému poskytovateľovi služieb. Na vykonávanie bankou zverených činností týkajúcich sa správy úveru poskytovateľ služieb nepotrebuje povolenie Národnej banky Slovenska. K otázke správy úveru poskytnutého bankou, ktorý nebol zosplatnený a bankovému povoleniu uviedla, že v zmysle § 9 ods. 2 zákona o bankách bankové povolenie obsahuje presné vymedzenie bankových činností tak ako sú vymenované v § 2 ods. 1 a 2 zákona o bankách. Pomenovanie základnej bankovej činnosti „poskytuje úvery“ je potrebné vykladať tak, že banka je oprávnená vykonávať úverové obchody, ktorými sa v zmysle § 36 ods. 3 rozumejú činnosti týkajúce sa poskytovania úverov vrátane poskytovania záruk. Ku správe úveru zverenej tretej osobe poukázal na vyššie uvedené ohľadom správy úverov. K otázke možnosti prevodu nezosplatneného úveru zmluvou o postúpení pohľadávky na tretí subjekt, ktorý nemá postavenie banky a nemá bankové povolenie na vykonávanie tejto činnosti uviedla, že v zmysle § 2 ods. 13 zákona o bankách na banku a pobočku zahraničnej banky sa vzťahujú ustanovenia osobitného zákona, ak zákon o bankách neustanovuje inak. Na tomto právnom základe sú banky a pobočky zahraničných bánk oprávnené v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpiť svoje pohľadávky tretej osobe, súčasne však musia byť dodržané ustanovenia zákona o bankách o ochrane bankového tajomstva. V ďalšom poukázala na postúpenie pohľadávky so súhlasom klienta a teda, že v zmysle § 91 ods. 1 zákona o bankách môže banka alebo pobočka zahraničnej banky poskytnúť tretím osobám informácie a doklady chránené bankovým tajomstvom len s predchádzajúcim súhlasom alebo na písomný pokyn klienta. Pokiaľ banka alebo pobočka zahraničnej banky disponuje súhlasom klienta s postúpením pohľadávky z úveru, ktorý neobsahuje podmienku obmedzujúcu postúpenie len na splatnú pohľadávku, banka alebo pobočka zahraničnej banky môže takúto pohľadávku postúpiť na tretiu osobu. Ak banka alebo pobočka zahraničnej banky nedisponuje súhlasom klienta s postúpením pohľadávky, môže postúpiť svoju pohľadávku len v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom aplikácia uvedeného ustanovenia zákona o bankách bude v praxi závisieť odo dohodnutej doby splatnosti záväzku klienta z úveru, t.j. dohodnutého spôsobu splácania úveru. Ak je úver splatný v splátkach (bez ohľadu na to, o aké splátky ide) banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru („pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku klienta“) za podmienky, že a) klient nespĺnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru (dohodnuté čiastkové plnenie) a/alebo úrokov alebo ich časť („časť peňažného záväzku klienta“), b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a c) na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Postúpenie pohľadávky nemá vplyv na beh premlčacích lehôt pre splatné a nezaplatené čiastkové plnenia (§ 103 Občianskeho zákonníka), ani nespôsobuje stratu výhody splátok pre klienta. Pokiaľ ide o osobu postupníka, v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže banka alebo pobočka zahraničnej banky postúpiť svoju pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou a pri postúpení pohľadávky odovzdá postupníkovi dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že na základe žiadosti žalovanej a zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB k bežnému účtu č. XXXXXXXX právny predchodca žalobcu žalovanej poskytol úver s úverovým rámcom 900 €. Ďalej je nesporné, že žalovaná predmetný úver čerpala a to až do sumy 1230,61 €, avšak na druhej strane je tiež nesporné, že žalovaná v prospech žalobcu uhradila 1110 €.

V danom prípade žalobca nepreukázal, že žalovaná ako spotrebiteľ bola v zmysle § 4 ods. 2 písm. g, h, i, j, k) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy informovaná o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej úrokovej sadzbe, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnej percentuálnej miere nákladov ako aj priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve je uvedená iba výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením.

Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a to je vyššie uvedených ustanovení je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17Co/151/2012).

Žalobca v prejednávanej veci teda nepredložil žiadny doklad, ktorý by preukazoval splnenie všetkých povinností zo strany právneho predchodcu žalobcu vo vzťahu k žalovanej, ktoré mu vyplývali z citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Vzhľadom na uvedené je súd povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči žalovanej ako spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

K poslednému čerpaniu žalovanou z bežného účtu došlo 26.04.2012 v sume -10,51 € a právny predchodca žalobcu mohol už nasledujúceho dňa uplatniť svoje právo. Od uvedeného dátumu žiadne transakcie na účte žalovanej vykonávané neboli, účtované boli len štandardné a sankčné úroky, náklady na vymáhanie. Od 30.06.2012 právny predchodca žalobcu žalovanej už neúčtoval poplatok za správu kartového účtu, na účte neboli vykonávané žiadne transakcie, nie je preto preukázané tvrdenie žalobcu o trvaní zmluvného vzťahu po uvedenom dátume. Nakoľko už v roku 2012 bol na účte žalovanej vykazovaný záporný zostatok a neboli vykonané žiadne transakcie, súd je toho názoru, že právny predchodca žalobcu mohol vykonať úkony smerujúce k vymáhaniu nároku na zaplatenie poskytnutého úverového rámca. Preto je nepochybné, že v čase podania žaloby v roku 2015 už bol nárok premlčaný vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe.

Všeobecná trojročná premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Možnosť vykonať právo po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v momente, keď je právo žalovateľné. Zákon určuje objektívne stanovený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý nezávisí od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený subjekt vedel alebo nevedel o svojom práve. Všeobecná 3-ročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve (pozri R 1/1998).

Trojročná premlčacia doba uplynula dňa 27.04.2015, pričom žaloba bola na súde podaná až dňa 28.08.2015. Nárok žalobcu je tak podľa názoru súdu premlčaný. Premlčaniu celého nároku navyše nasvedčuje aj skutočnosť, že dňa 30.06.2012 právny predchodca žalobcu naposledy účtoval žalovanej poplatok za správu kartového účtu.

Z vyššie uvedených dôvodov potom súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi

podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 OZ reguluje aj absolútne obchody.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ.

Súd je toho názoru, že akékoľvek ustanovenie zmluvy alebo je súčasťou, ktoré je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ zhoršuje postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, keďže výlučnou aplikáciou Obchodného zákonníka sa prakticky vylučuje použitie ust. Občianskeho zákonníka o premlčaní. Paušálne uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka.

Ustanovenie písm. o) Záverečných ustanovení zmluvy o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúčtu zo dňa 2.12.2008 v zásade nevyklučuje použitie iných právnych predpisov ako Obchodného zákonníka, keďže sa v ňom uvádza, že právne vzťahy touto zmluvou neupravené sa riadia príslušnými ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými v SR

Podľa rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/105/2013 zo dňa 10.12.2013 „...súd so zreteľom na uvedené nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenie o premlčacej dobe trojročnej podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej typickej podľa Obchodného zákonníka, a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 OZ. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva úpravu premlčania má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.1.2011 sp. zn. 5 M Cdo 20/2009).“

Súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V tomto konaní bola úspešná žalovaná, keď súd žalobu žalobcu zamietol, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania. Žalovaná si uplatnila trovy konania spočívajúce v trovách jej právneho zastúpenia, ktoré si právny zástupca žalovanej vyčíslil nasledovne:

- z hodnoty sporu 2343,76 €, čo podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z, predstavuje jeden úkon právnej služby odmenu 101,24 €
- prevzatie a príprava zastúpenia ..... 101,24 €
- účasť na pojednávaní dňa 2.6.2016 ..... 101,24 €
- režijný paušál 2x za rok 2016 á 8,58 € ..... 17,16 €

SPOLU: 219,64 €

Hotové výdavky a to cestovné motorovým vozidlom Škoda Fábria, EČ PO 914BC
- dňa 2.6.2016 Svidník - Vranov nad Topľou a späť 124 km á 0,24 €/km =29,76 €
účtovaná polovica - 14,88 €
náhrada za stratu času za 6 polhodín á 14,30 € = 85,20 €
účtované polovica - 42,90 €
- náhrada za spotrebované hmoty (6,5 + 4,1 + 5= 15,6:3=5,2 L/100 km)
0,052 L/km, cena nafty 1,049 €/L .....0,05 €/km
Spolu základná náhrada za 1 km jazdy (0,183 €) + náhrada za spotrebované pohonné hmoty na 1 km
(0,05 €/km) ..... 0,24 €/km
Spolu hotové výdavky: 57,78 €

Trovy konania spolu: 219,64 € + 57,78 € (odmena + hotové výdavky) ..... 277,42 €
DPH 20% ..... 55,48 €
SPOLU: 332,90 €

Súd považoval takto uplatnené a vyčíslené trovy právneho zastúpenia právneho zástupcu žalovanej za správne a účelne vynaložené v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z.z., preto priznal žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 332,90 € na úhradu ktorých súd zaviazal neúspešného účastníka, teda žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Vranov nad Topľou (§ 204 ods.1 OSP).

Podľa ust. §-u 205 ods. 1 OSP, v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. §-u 205 ods. 2 OSP, Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. §-u 205 ods. 3 OSP, Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa ust. §-u 251 ods. 1 OSP, Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.